

FUNDACIÓ SÓC EL MILLOR

L'Institut Carter, la Fundació Clinton, el Centre Nixon, la Fundació Gorbachov, la Fundació pel Lideratge Global creada per De Klerk, la Fundació Margaret Thatcher, la Fundació Jacques Chirac... i el darrer en ingressar al club de polítics esdevinguts filantrops: la Fundació Tony Blair per la fe.

Vet aquí que ara Blair vol utilitzar la seva fe catòlica per promoure la pau i el desenvolupament mundials facilitant el diàleg entre els líders i comunitats religioses del planeta. Tot molt lloable. O no.

Durant els seus anys com a Primer Ministre, Tony Blair se'n va guardar prou de fer comentaris religiosos o d'associar les seves decisions a conceptes o eslògans cristians. Però la seva 'retrobada' fe, tot just després d'abandonar el seu càrrec, confirma el que molts es temien: que la seva aliança irrompible a la guerra d'Iraq del messiànic Bush (*mister* "Déu està del nostre bàndol" i "l'onze de setembre es obra del diable") era alguna cosa més que política.

Tanmateix, hi ha una sospitosa manca d'honestedat vers els ciutadans que deslegitima d'entrada la 'bona fe' de Tony Blair en aquest afer. Si de debò la religió era tan vital i important per a ell: per què va esperar a la fi de la seva carrera política per dir-ho públicament, com Bush fa cada dos per tres? La raó obvia és que la seva ambició professional era molt més important que la seva fe en Déu i, per evitar crítiques, no va tenir el valor d'enfrontar-se a una Europa secular.

L'aventura missionera de Blair no aconseguirà res en termes de pau o aproximació dels pobles per dos motius. Primer perquè Blair està irremeiablement associat a les catàstrofes d'Afganistan i Iraq, i si li seva reputació política ja estava sota mínims ara, a més, és percebut com un radical religiós per moltes comunitats musulmanes del món. Segon perquè, de tota manera, l'objectiu de la seva Fundació per la fe no és la pau ni el diàleg, sinó netejar el nom de Blair, assegurar la seva presència als mitjans de comunicació i alimentar el seu ego.

Els instituts i fundacions del Blairs, Clintons, Gorbachovs i companyia són el cínic producte d'uns polítics tan orgullosos de sí mateixos i tan arrogants que es resisteixen a desaparèixer de les nostres vides. Personatges borratxos de poder que pensen que només ells poden aconseguir la pau, acabar amb la pobresa, promoure el diàleg, curar les malalties...

La proliferació d'aquest tipus d'organitzacions, lluny de beneficiar la pau o el desenvolupament els perjudiquen dispersant recursos i esforços. Des de fa més de 50 anys tenim una organització que es dedica a totes aquestes tasques. S'anomena Organització de les Nacions Unides (ONU). Si els polítics, que tan benintencionats es tornen quan es retiren, possessin les mateixes energies en resoldre el conflictes i la pobresa, i en reformar l'ONU enlloc de manipular-la i escanyar-la financerament, quan són primers ministres o presidents obtindríem molt millors resultats que amb les seves petites incursions humanitàries personals.

Però, llavors, què farien quan es retiressin? Em pregunto quina n'estarà preparant en George Bush per quan abandoni la Casa Blanca a finals d'any?

Jordi Raich.
Escriptor.
www.jordi-raich.com